

משיחת ל' תשרי תשמ"ט

– יחידות ל"אורחים" שיחיו –

הנחה פרטית בלתי מוגה

מהי ההוראה מתוכנו של החלק בפרשת נח השייך ליום רביעי בשבוע - מ"רביעי" עד "חמישי"? יש בו הנחייה ברורה. ביום רביעי של פרשת נח אומרים לכל יהודי: "צא מן התיבה". ולא רק אתה לבדך, אלא "אתה ואשתך ובניך ונשי בניך", וכן "כל החיה אשר אתך", כל הנמצאים בתיבה. והתורה מוסיפה: ייתכן שיהיו חיות או בהמות שיסרבו לצאת מהתיבה; במקרה כזה, מצווה התורה, "הייצא אתך", עליך להכריחם, להוציאם מהתיבה בעל-כורחם, ולהכניסם אל העולם הזה, הגשמי.

זאת על-אף שבעולם זה הסתיים זה-עתה המבול, ויש צורך בהבטחתו ושבועתו של הקב"ה שמעתה "לא ישובתו", לא יופרע עוד הסדר התקין של העולם, וישרור שלום בעולם.

למרות זאת, אין להתחשב בשאלות, בספיקות ובקושיות העולות ממצב זה, אלא יש להוציא אותם מן התיבה, ולהכניסם אל העולם.

אדם, ובמיוחד יהודי, המכיר בכך ש"אני נבראתי לשמש את קוני", לכשיהרהר בדברים, עלול לשאול שאלה רועמת:

הרי "אני נבראתי לשמש את קוני", ומעולם לא היה לנח זמן טוב יותר לשמש את קונו מאשר תקופת שהותו בתיבה!

דומה לכך הוא המצב בתקופה זו: הזמן הטוב ביותר בשנה לעבודת הבורא הוא בחודש תשרי, שהוא "מרובה במועדות".

כבר היום הראשון בחודש תשרי מתחיל בקבלת-עול מלכות שמים ובקבלת-עול מצוות, ובתקיעת שופר, מצווה שתכליתה להזכיר לעולם כולו: "בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו", ובכך מכתירים אנו את הקב"ה ל"מלך ישראל" ול"מלך על כל הארץ";

גם לאחר-מכן איננו עוסקים בענייני חולין, אלא ב"עשרת ימי תשובה", לאחר-מכן - ארבעת הימים שבין יום-הכיפורים לחג הסוכות, לאחר-מכן - ימי חג הסוכות עצמם, לאחר-מכן - שמיני-עצרת ובמיוחד שמחת-תורה, ולאחר-מכן - הימים המסיימים את חודש תשרי.

הדבר נכון במיוחד ביחס לנוכחים כאן, שהם, כאורחים שהגיעו ממדינות אחרות, הביאו את עצמם מרצונם הטוב למצב שבו הם אינם מעורבים בעסקי חולין ובצורכי-החול של ביתם, שכן הם נמצאים עתה במדינה אחרת, במצב אחר ובימי סגולה מיוחדים.

יכול הוא, אם-כן, לשאול: הקב"ה העניק לו אפשרות דומה לזו שניתנה לנח; הוא הציב אותו בתוך "תיבה".

ובפרט לפי הפתגם שלימד הבעל-שם-טוב על הפסוק "בוא אל התיבה", לפיו "תיבה" מתפרשת במשמעות "מילה", ומשמעות הדבר בעבודת השם היא שיש "להיכנס" אל ה"תיבה", מילים של תורה

פרשת צח

ותפילה, כך שמילים אלו יהיו "תיבה" שתשמש תמיד להגנה ולשמירה מפני "מים רבים", טרדות העולם, ותבטיח גם את ברכת ה',

כשם שנח, בהיותו בתיבה, היה כל מזונו עמו, והוא עצמו היה מוגן מכל הפרעה, כדי שיוכל לעבוד את ה' כל היום וכל הלילה. וכפי שהמדרש מספר, שנח עסק במילוי שליחותו של הקב"ה - לשמור על כל הברואים שנמצאו בתיבה, לספק את צורכיהם ולגדלם.

למרות זאת ציווה עליו הקב"ה, שמרגע שהסתיים המבול, ומייד לאחר שהסתיים, ו"חרבו המים מעל הארץ" - אל לו להמתין, ואף אסור לו להמתין ולהישאר בתיבה,

אלא עליו לצאת מייד אל העולם, אותו עולם שזה-עתה התייבש מהמבול שהסתיים, ושם עליו לעסוק בדברים שונים כדי להבטיח את קיום הציווי "מלאו את הארץ", כך שזו לא תישאר ארץ של "תוהו", אלא תהפוך לעולם המלא בברואיו של הקב"ה.

כך הוא כשמגיע סוף חודש תשרי - ובפרט כשמדובר באנשים שהביאו את עצמם למצב שכזה, ובחרו לעצמם "חלק יפה", בכך שגלו למקום תורה ולמקום תפילה, מקומו של נשיא דורנו, חותני הרבי, כדי להיות שם חודש שלם - שהוא חודש הקשור עם עניינים כלליים, המשפיעים לאחר-מכן על השנה כולה.

וכפי שבוודאי מרגיש כל אחד בעצמו, ובוודאי גם ינצל השפעה זו במלואה עם חזרתו לביתו ולענייני החולין שלו. גם ענייני החולין של יהודי הם "על טהרת הקודש", על-ידי כך שהוא נוטל מן הקדושה שמילאה אותו בראש-השנה, ושממלאת אותו בכל שבת, ובחודש תשרי בכלל, ובאמצעותה נעשים גם ימי החול שלו "על טהרת הקודש", ועל-אחת-כמה-וכמה - השבתות שבמשך השנה, וימי ראש-החודש שבמשך השנה, ולא רק ראש-חודש תשרי או ראש-חודש חשוון, שיומו הראשון שייך עדיין לחודש תשרי.

עוד זוכר הוא ששנה זו היא "שנה תמימה", ולכן הוא מחדיר בה "תמימות" ושלמות, כך שהיא הופכת לשלמות אחת, שלמות הכוללת באחדותה את כל חודש תשרי, בו שהה בארבע אמותיו של נשיא דורנו, חותני הרבי, ארבע אמות של תורה, תפילה וצדקה, שהגדירו עבורו תקופה זו של חודש תשרי.

וכשמסתיימת תקופה זו, עליו לדעת, שמעתה מוטל עליו ציווי "להעלות בקודש", ולהתעלות לדרגה גבוהה וחזקה יותר של עבודת ה'.

